

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 18Ek/636/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6124265973
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 06. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Silvia Turzová
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2024:6124265973.3

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávneného: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., IČO: 35 807 598, so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava - Staré Mesto, práv. zast.: JUDr. Katarína Hegedúšová, IČO: 42 185 190, so sídlom Majerníkova 3/A, 841 05 Bratislava - Karlova Ves, proti povinnej: A. B., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom C. D. XXXX/XX, XXX XX E. F. E. G., o vymoženie 162,89 Eur s príslušenstvom, trov pôvodného konania a trov exekúcie, o sťažnosti oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 18Ek/636/2024 zo dňa 22. 05. 2024, takto

rozhodol:

Súd sťažnosť oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 18Ek/636/2024 zo dňa 22. 05. 2024 z a m i e t a .

odôvodnenie:

1. Uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 18Ek/636/2024 zo dňa 22. 05. 2024 vyššia súdna úradníčka návrh na vykonanie exekúcie v časti vymoženia úroku z omeškania vo výške 0,25 % denne zo sumy 209,79 Eur od 21. 01. 2005 do 20. 12. 2019, úroku z omeškania vo výške 0,25 % denne zo sumy 194,79 Eur od 21. 12. 2019 do 17. 06. 2021, úroku z omeškania vo výške 0,25 % denne zo sumy 179,19 Eur od 18. 06. 2021 do 18. 06. 2021, úroku z omeškania vo výške 0,25 % denne zo sumy 162,89 Eur od 03. 12. 2022 do zaplatenia zamietla. Svoje rozhodnutie odôvodnila tým, že exekučný súd nemôže odmietnuť preskúmanie exekučného titulu - platobného rozkazu, ktorý bol vyšším súdnym úradníkom na podklade spotrebiteľskej zmluvy, možnosť podania odporu bola limitovaná na lehotu 15 dní od doručenia platobného rozkazu a právna úprava vyžadovala, aby spotrebiteľ takýto odpor vecne odôvodnil. Vyššia súdna úradníčka sa oboznámila so spotrebiteľskou zmluvou vrátane dokumentov, na ktoré spotrebiteľská zmluva odkazuje a zistila, že zmluva o úvere z ktorej vyvodzuje oprávnený svoj nárok vymáhaný v exekučnom konaní, bola podpísaná medzi oprávneným a povinnou, pričom povinná je spotrebiteľom nakoľko je fyzická osoba, ktorá pri uzatvorení zmluvy o úvere nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania, keďže povinná bola v zmluve označená menom, priezviskom, rodným číslom, číslom občianskeho preukazu a trvalým pobytom. Oprávnený je veriteľom nakoľko je právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti. Posúdením danej zmluvy mal teda súd za preukázané, že sa jedná o spotrebiteľské zmluvné dojednanie. Súd teda preskúmal nárok priznaný exekučným titulom a zistil, že výška úrokov z omeškania nebola priznaná v súlade s § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 Nariadenia Vlády SR č. 87/1995 Z. z. Je teda nesporné, že vymáhaný nárok vznikol v súvislosti so zmluvou o úvere č. 3510108 zo dňa 18. 11. 2004, pričom uvedená zmluva bola vyhodnotená ako zmluva spotrebiteľská. Vyššia súdna úradníčka uznala, že účastníci občianskoprávných vzťahov si môžu vzájomné práva a povinnosti upraviť dohodou odchylnou od zákona, ak z povahy ustanovení zákona nevyplýva, že sa od neho nemožno odchyliť (§ 2 ods. 3 Občianskeho zákonníka). Súdna prax je jednotná v tom, že z povahy ustanovenia § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 Nariadenia Vlády SR č. 87/1995 Z. z. vyplýva, že kogentne je stanovená horná hranica úrokov z omeškania, ktorej prekročenie nie je prípustné. Ak sa úroky z omeškania dohodnú, musia mať primeranú výšku, ktorá nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Dohoda o úrokoch z

omeškania, ktorých výška prekračuje hornú hranicu stanovenú zákonom je v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka absolútne neplatným právnym úkonom. Pre určenie výšky úroku z omeškania je rozhodujúce, kedy sa dlžník dostal do omeškania. V prejednávanej veci je preukázané, že povinný sa s vrátením poskytnutého úveru dostal do omeškania dňa 21. 01. 2005. Vyššia súdna úradníčka zistila, že v občianskoprávných vzťahoch v zmysle v tom čase platného § 3 Nariadenia Vlády SR č. 87/1995 Z. z. bola výška úrokov z omeškania počítaná ako dvojnásobok diskontnej sadzby určenej Národnou bankou Slovenska platnej k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. V období, kedy sa povinná dostala do omeškania bola základná úroková sadzba NBS vo výške 4 %. Keďže v danom prípade dojednaný úrok z omeškania predstavoval výšku 91,25 % ročne (0,25 % denne) oproti zákonnému úroku z omeškania v sadzbe 8 % ročne, takto dojednaný a následne priznaný úrok z omeškania je v rozpore s § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 Nariadenia Vlády SR č. 87/1995 Zb., ktoré kogentne stanovujú hornú hranicu úrokov z omeškania v občianskoprávných vzťahoch, ktorým spotrebiteľský vzťah jednoznačne je, pričom prekročenie tejto hranice nie je prípustné. Na tomto mieste je potrebné doplniť, že prijateľnosť (ale tiež neprijateľnosť) konkrétnej zmluvnej podmienky a tak i jej platnosť (resp. neplatnosť) sa musí posudzovať vo vzťahu k príslušnému zmluvnému dojednaniu v podobe zafinancovanej dohodou účastníkov právneho vzťahu (čo možno vyjadriť i tak, že zmluvná podmienka stojí i padá len ako celok). Každá zmluvná strana takto znáša riziko naformulovania príslušnej podmienky celkom určitým spôsobom; spotrebiteľ riziko, že pre prípad nie celkom uváženeho pristúpenia na určitú podmienku a následného neopodstatneného dovolania sa ním neprijateľnosti ho podmienka bude zaväzovať a dodávateľ naopak riziko, že podmienka majúca mu poslúžiť, neobstojí. Takéto zmluvné dojednanie predstavuje hrubý nepomer medzi vzájomnými plneniami a je v rozpore s dobrými mravmi, a to z dôvodu, že v danom prípade nešlo o čisto obchodnoprávny vzťah, ale o vzťah spotrebiteľský, teda občianskoprávny. V rámci zmluvy o úvere výšku úroku z omeškania nebolo možné dojednať, pretože sa jednalo o spotrebiteľský (občianskoprávny) vzťah, v ktorom sa úrok z omeškania spravuje § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Nemôžu byť žiadne pochybnosti o tom, že v exekučnom titule uvedený úrok z omeškania podstatným spôsobom presahuje obvyklú úrokovú mieru stanovenú Národnou bankou Slovensko pre úroky z omeškania v občianskoprávných vzťahoch, v čoho dôsledku úrok z omeškania z exekučného titulu bol priznaný v rozpore s § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 Nariadením Vlády SR č. 87/1995 Z. z. Vyššia súdna úradníčka po preskúmaní spisového materiálu mohla konštatovať právny záver, že v časti uplatneného úroku z omeškania je daný dôvod na zamietnutie návrhu na vykonanie exekúcie podľa § 53 ods. 3 písm. e) Exekučného poriadku. V danom prípade sa totiž jedná o nárok vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy, pričom dojednanie o úrokoch z omeškania presahujúcich zákonnú výšku úrokov z omeškania v občianskoprávných vzťahoch, ktoré boli následne v tejto nezákonnej výške priznané exekučným titulom, vyššia súdna úradníčka vyhodnotila ako neprijateľnú zmluvnú podmienku, v dôsledku čoho je tu daný dôvod pre čiastočné zamietnutie návrhu na vykonanie exekúcie podľa § 53 ods. 3 písm. e) Exekučného poriadku.

2. Proti uzneseniu vyššej súdnej úradníčky podal oprávnený včas sťažnosť. Sťažnosť odôvodnil tým, že hmotnoprávnym základom právneho vzťahu medzi oprávneným a povinným je zmluva o úvere z roku 2004. Zmluva je uzavretá v režime Obchodného zákonníka (§ 497 a nasl.) Exekučným titulom je platobný rozkaz, ktorý nadobudol právoplatnosť v roku 2005. V tom čase Občiansky zákonník nedefinoval pojem „spotrebiteľ“ a ani „spotrebiteľská zmluva“ a ani právny poriadok neobsahoval právny inštitút „neprijateľných podmienok“. Exekučný titul bol vydaný za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku (zákon č. 99/1963 Zb. v znení neskorších predpisov), ktorého znenie účinné v čase vydania exekučného titulu rovnako nepoznalo žiadne spotrebiteľské právo, spotrebiteľské zmluvy a ani neprijateľné zmluvné podmienky. To isté platí v prípade pôvodného Zákona o ochrane spotrebiteľa (zákon č. 634/1992 Zb. v znení neskorších predpisov), do ktorého znenia boli zakotvené spotrebiteľské zmluvy rovnako v roku 2004 (v dôsledku nadobudnutia účinnosti zákona č. 616/2004 Z.z., ktorý nadobudol účinnosť dňa 25.11.2004). Právnu úpravu neprijateľných podmienok obsahoval následne až súčasný Zákon o ochrane spotrebiteľa (zákon č. 250/2007 Z.z. v znení neskorších predpisov – viď. ustanovenie § 3 ods. 3). V žiadnom prípade nemožno vzťahovať na exekučný titul hmotnoprávnu úpravu, ktorá v čase vydania exekučného titulu neexistovala (!!!) a z dôvodu tejto neexistujúcej právnej úpravy odmietnuť právnu ochranu časti nárokov podľa exekučného titulu. Takýto postup exekučného súdu by bol jednoznačne arbitrárny a predstavoval by odmietnutie spravodlivosti (denegatio iustitiae). Právna úprava tzv. typových zmlúv v § 23a zákona č. 634/1992 Zb. v znení neskorších predpisov bola verejnoprávna úprava, nie súkromnoprávna úprava. Pozostávala len z jedného ustanovenia a jednej legálnej definície. Neobsahovala žiadnu sankciu (napr. v podobe neplatnosti – ako v prípade neprijateľných podmienok). Išlo teda zjavne o obsolétu právnu úpravu bez akéhokoľvek vzťahu k Občianskemu zákonníku. Čo sa

týka úroku vo výške 0,25% denne z dlžnej sumy, exekučný súd v uznesení udáva, že je neprípustná taká výška úrokov, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru obvyklú v čase ich dojednaní stanovenú najmä s prihliadnutím na najvyššie úrokové sadzby uplatňované bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek. V danom prípade mal súd za to, že z priloženej spotrebiteľskej zmluvy a návrhu na vykonanie exekúcie vyplýva, že spotrebiteľská zmluva bola uzavretá v rozpore s dobrými mravmi v zmysle ust. § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka a ust. § 39 Občianskeho zákonníka. Ročná úroková sadzba úveru (v zmysle zmluvy o úvere) predstavovala 91,25 %, a preto je možné konštatovať, že odmena, resp. odplata za úver v rozsahu 91,25 % zjavne vybočuje z rámca akéhokoľvek úverovania, ktoré by bolo akceptovateľné z hľadiska dobrých mravov a niet dôvod na iné ako úžerné označenie takýchto úrokov. Exekučný súd tu však opomína, že zmluva o úvere bola uzavretá v roku 2002, kedy bola úplne zvyčajná úplne iná výška úrokov, ako je tomu v súčasnosti. Exekučný súd navyše (s ohľadom na ustanovenie § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, ktoré však bolo účinné až od 01.01.2008) referuje na úrokové sadzby uplatňované bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek, no neuvádza, aké existovali úrokové sadzby bánk v roku 2001. Exekučný súd navyše v súvislosti s výškou úroku 0,25% denne z dlžnej čiastky cituje súdnu judikatúru, no ide o súdnu judikatúru vychádzajúcu zo skutkového stavu dávno po čase uzavretia zmluvy o úvere (rok 2002). V čase uzavretia zmluvy o úvere bola sadzba 0,25% denne z dlžnej čiastky všeobecne akceptovaná. Hodnotenie úroku z omeškania vo výške 0,25% za každý deň omeškania bolo predmetom viacerých konaní pred Najvyšším súdom SR, pričom v každom z týchto konaní Najvyšší súd SR posúdil takéto zmluvné dojednanie ako platné (Rozsudok NS SR sp. zn. 1 Obdo 34/2004 zo dňa 21. decembra 2004; Rozsudok NS SR sp. zn. 2Obdo 26/2004 zo dňa 22. septembra 2005; Rozsudok NS SR sp. zn. 2 Obdo 28/2004 zo dňa 22. septembra 2005). Argumentácia exekučného súdu vedie k záveru, že v podstate akéhokoľvek súdne rozhodnutie (zjavne nespádajúce pod spotrebiteľské právo), ktoré priznáva právo na plnenie v rozpore s dobrými mravmi, je dôvodom na zamietnutie návrhu na vykonanie exekúcie a neskôr na zastavenie exekúcie súdom. Dosadené do pomerov predmetnej exekučnej veci, exekučný súd tvrdí, že právoplatný a vykonateľný platobný rozkaz, ktorý bol vydaný v čase, keď žiadne spotrebiteľské právo (vrátane neprijateľných podmienok) neexistovalo, nie je spôsobilý exekúcie, pretože je rozporný s dobrými mravmi. Takýto právny záver je neprijateľný. Rozpor s dobrými mravmi v žiadnom prípade nemôže byť ani dôvodom na zastavenie exekúcie v zmysle § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku ani dôvodom na zamietnutie návrhu na vykonanie exekúcie v zmysle § 53 ods. 3 písm. b) Exekučného poriadku. Či už dôvody na zamietnutie návrhu na vykonanie exekúcie, ako aj dôvody na zastavenie exekúcie súdom sú vymedzené taxatívne a predstavujú výnimku z pravidla v podobe výnimiek, kedy exekučné konanie prebehnúť nemôže. V prípade výnimky z pravidla dovodila súdna prax použitie reštriktívneho výkladu (napr. ÚS ČR III.ÚS 3593/14). Exekučný súd naproti tomu použil výklad extenzívny, keď dôvod na zastavenie exekúcie súdom neprípustne vztiahol aj na prípad rozporu s dobrými mravmi.

3. Podľa § 202 ods. 1 druhá veta Exekučného poriadku, sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

4. Podľa § 200 Exekučného poriadku, na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii sa nepoužijú.

5. Podľa § 239 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť. Sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

6. Podľa § 248 CSP, o sťažnosti rozhodne súd prvej inštancie.

7. Podľa § 250 ods. 1 CSP, ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

8. Súd prvej inštancie (§ 202 ods. 1 Exekučného poriadku), po zistení, že sťažnosť bola podaná včas (§ 242 CSP), oprávnenou osobou - účastníkom konania, v ktorého neprospech bolo uznesenie vydané (§ 240 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je sťažnosť prípustná (§ 239 ods. 1 a 2 CSP), po skonštatovaní, že sťažnosť má zákonom predpísané náležitosti (§ 127 CSP, § 243 CSP), preskúmal napadnuté uznesenie v medziach daných rozsahom a dôvodmi sťažnosti a postupom bez nariadenia

pojednávania (§ 202 ods. 1 Exekučného poriadku) dospel k záveru, že sťažnosť nebola podaná dôvodne, a preto ju zamietol.

9. Pre úplnosť súd uvádza, že preskúvacie oprávnenie sudcu pri rozhodovaní o sťažnosti je ohraničené medzami, v ktorých sa sťažovateľ domáha preskúmania uznesenia vyššieho súdneho úradníka. Vymedzenie rozsahu sťažnosti je pre sudcu, ktorý rozhoduje o sťažnosti záväzné v tom smere, že nemôže preskúmať uznesenie vyššieho súdneho úradníka vo väčšom, ale ani v menšom rozsahu než je uvedené v sťažnosti. Vzhľadom na uvedené súd preskúmal napadnuté uznesenie len v rozsahu namietanom oprávneným v podanej sťažnosti.

10. Súd prvej inštancie sa v plnom rozsahu stotožnil s dôvodmi uvedenými v napadnutom uznesení, pre ktoré vyššia súdna úradníčka návrh na vykonanie exekúcie v časti o vymoženiu úrokov z omeškania zamietla, a preto naň v podrobnostiach odkazuje. Odôvodnenie napadnutého uznesenia považuje za presvedčivé, dostatočné a jasné, pričom vyššia súdna úradníčka sa vysporiadala so všetkými, pre rozhodnutie vo veci relevantnými skutočnosťami.

11. Na podporu správnosti napadnutého uznesenia sťažnostný súd v prvom rade pripomína, že v prejednávanej veci oprávnený uplatňoval k vymoženiu nárok na vymoženiu istiny vo výške 162,89 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 0,25 % denne zo sumy 209,79 Eur od 21. 01. 2005 do 20. 12. 2019, úroku z omeškania vo výške 0,25 % denne zo sumy 194,79 Eur od 21. 12. 2019 do 17. 06. 2021, úroku z omeškania vo výške 0,25 % denne zo sumy 179,19 Eur od 18. 06. 2021 do 18. 06. 2021, úroku z omeškania vo výške 0,25 % denne zo sumy 162,89 Eur od 03. 12. 2022 do zaplatenia na základe právoplatného a vykonateľného platobného rozkazu Okresného súdu Trenčín sp. zn. 36Rob/159/2005 - 10 zo dňa 29. 04. 2005 (ďalej len „exekučný titul“), ktorý bol vydaný vyšším súdnym úradníkom. Ďalej sťažnostný súd len okraj uvádza, že v prípade návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie sa jednalo o opätovný návrh na vykonanie exekúcie podľa § 9 ods. 1 zákona č. 233/2019 Z. z. o ukončení niektorých exekučných konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZoUNEK“), kde dal zákonodarcu možnosť oprávnenému aj v prípade, že dôjde k zastaveniu starej exekúcie, domáhať sa od povinného vymoženiu pohľadávky, a to prostredníctvom opätovného návrhu. Preto oprávnený mohol podať opätovný návrh na vykonanie exekúcie, pokiaľ bolo predchádzajúce exekučné konanie ukončené jedným zo spôsobov stanovených v ZoUNEK-u a nebola vymožená pohľadávka oprávneného. Je potrebné ale zdôrazniť, že opätovný návrh na vykonanie exekúcie, ako každý iný návrh na vykonanie exekúcie, podlieha novým pravidlám exekučného konania v zmysle Exekučného poriadku v znení účinnom od 1. apríla 2017, čo znamená, že exekučný súd je nielen oprávnený ale aj povinný tento návrh posúdiť z pohľadu novej právnej úpravy. To, že v danom prípade na podklade predloženého exekučného titulu už prebiehala exekúcia, tak pre posúdenie návrhu na zastavenie exekúcie ako i podanej sťažnosti nemá relevanciu. Exekučný súd je totiž povinný zamietnuť akýkoľvek návrh na vykonanie exekúcie (prípadne exekúciu zastaviť) vždy, ak pri jeho posudzovaní vyjde najavo existencia relevantnej okolnosti, so zreteľom na ktorú je v zmysle právnej úpravy nútený výkon rozhodnutia neprípustný.

12. V nadväznosti na argumentáciu oprávneného v podanej sťažnosti, sťažnostný súd poukazuje na to, že v danej veci nebolo sporné, že vymáhaný nárok vznikol v súvislosti so zmluvou o úvere č. 3510108 zo dňa 18. 11. 2004, ktorú vyššia súdna úradníčka správne vyhodnotila ako zmluvu spotrebiteľskú, pričom jej odôvodnenie bolo vyčerpávajúce, a preto naň sťažnostný súd v podrobnostiach odkazuje. K námietke ohľadom nesprávneho právneho posúdenia charakteru zmluvy o úvere uzatvorenej dňa 18. 11. 2004, ktorá založila právny vzťah medzi oprávneným a povinným, musí sťažnostný súd doplniť, že v žiadnom prípade nemôže súhlasiť s právnym názorom prezentovaným oprávneným v podanej sťažnosti. Niet pochybností o tom, že zmluvný vzťah medzi oprávneným a povinnou je vzťahom spotrebiteľským. Pri posúdení charakteru zmluvy podľa občianskeho práva upravujúceho spotrebiteľské zmluvy pritom vyššia súdna úradníčka správne vychádzala z § 23a zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom ku dňu uzavretia posudzovanej zmluvy. Právny názor oprávneného, ktorý argumentuje tým, že v prípade dotknutej zmluvy o úvere nešlo súčasne o zmluvu spotrebiteľskú, pretože zmluva o úvere sa spravuje len ustanoveniami Obchodného zákonníka, tak nemá oporu v Občianskom zákonníku a ani v ustálenej rozhodovacej praxi. Sťažnostný súd nepopiera charakter zmluvy o úvere ako absolútneho obchodu, ktorý sa spravuje ustanoveniami Obchodného zákonníka. Aplikácia Obchodného zákonníka by však znamenala spochybnenie režimu ochrany práv spotrebiteľa obsiahnutého v Občianskom zákonníku (§ 52 a nasl.) a v osobitných predpisoch na ochranu práv spotrebiteľa, ktoré sú voči Obchodnému zákonníku osobitnou prednostne použiteľnou právnou úpravou (lex specialis). Keďže právny vzťah

založený zmluvou o úvere bol správne posúdený ako vzťah spotrebiteľský, vyššia súdna úradníčka správne postupovala v zmysle právnej úpravy zaručujúcej povinnému ako spotrebiteľovi ochranu jeho práv.

13. Ďalej nebolo sporné, že exekučným titulom bol platobný rozkaz zo dňa 29. 04. 2005 vydaný vyšším súdnym úradníkom. Pokiaľ teda oprávnený namietal oprávnenie exekučného súdu vykonať hmotnoprávny prieskum platobného rozkazu (ktorý je v danom prípade exekučným titulom), vyššia súdna úradníčka správne poukázala na to, že Exekučný poriadok v zákonom vymedzených prípadoch (viď. § 53 ods. 3 Exekučného poriadku) pripúšťa aj hmotnoprávny prieskum exekučného titulu, pričom práve v súvislosti s vykonaním exekúcie na podklade platobného rozkazu vydaného v spotrebiteľskom spore dala správne do pozornosti zjednocujúce stanovisko Ústavného súdu SR prijaté v uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. Plz. ÚS 1/2022-9 zo dňa 15. 06. 2022, podľa ktorého je s poukazom na § 53 ods. 3 písm. e) Exekučného poriadku exekučný súd oprávnený a povinný vykonať hmotnoprávny prieskum vymáhaného nároku v prípade, „ak sa tento vymáha na podklade platobného rozkazu vydaného vyšším súdnym úradníkom priznaného titulom spotrebiteľskej zmluvy, možnosť podania odporu bola limitovaná lehotou 15 dní od doručenia platobného rozkazu a právna úprava vyžadovala, aby spotrebiteľ odpor vecne odôvodnil, pretože by inak rezignoval na princíp efektívnej ochrany spotrebiteľa, ktorý je súčasťou základného práva na súdnu ochranu. Ústavný súd predmetné stanovisko prijal vychádzajúc predovšetkým z rozsudku súdneho dvora C-448/17 a „majúc na zreteli záväzky Slovenskej republiky vyplývajúce jej z postavenia členského štátu Európskej únie, v záujme dosiahnutia cieľov smernice 93/13/EHS a v záujme reálnej garancie práva na súdnu ochranu ústavný súd akcentuje, že je nevyhnutné interpretovať predmetné ustanovenie eurokonformne, a to tak, že za situáciu predpokladanú § 53 ods. 3 písm. e) Exekučného poriadku („... v konaní, v ktorom nebolo možné namietat' alebo preskúmať neprijateľné zmluvné podmienky“) je nutné považovať aj stav, keď v konaní o vydanie platobného rozkazu síce bolo možné namietat' alebo preskúmať neprijateľné zmluvné podmienky, avšak právomoc na vydanie platobného rozkazu bola zverená vyššiemu súdnemu úradníkovi a vyšší súdny úradník platobný rozkaz vydal, možnosť podania odporu bola limitovaná lehotou 15 dní od doručenia platobného rozkazu a právna úprava vyžadovala, aby spotrebiteľ odpor vecne odôvodnil. Týmto spôsobom je možné zrevidovať nedostatok, ktorým je postihnuté základné konanie – konanie o vydanie platobného rozkazu (platobný rozkaz vydaný vyšším súdnym úradníkom, možnosť spotrebiteľa podať odpor v lehote iba 15 dní od doručenia platobného rozkazu, nutnosť odpor vecne odôvodniť, čo v súhrne vyvoláva stav nezabezpečenia možnosti skúmania neprijateľných zmluvných podmienok sudcom) vyčítaný Súdnym dvorom tak, že priestor na ex offo kontrolu existencie neprijateľných zmluvných podmienok je daný v štádiu vykonávacieho konania. Iba taká interpretácia § 53 ods. 3 písm. e) Exekučného poriadku, podľa ktorej všeobecnému súdu v exekučnom konaní prináleží skúmať exekučný titul – platobný rozkaz vydaný vyšším súdnym úradníkom z hľadiska posúdenia dôvodnosti vymáhania nároku, ktorý má pôvod v spotrebiteľskej zmluve, teda skúmať, či spotrebiteľská zmluva neobsahuje neprijateľné zmluvné podmienky a či netrpí vadami, ktoré majú vplyv na nárok vymáhaný v exekučnom konaní, zodpovedá naplneniu cieľov sledovaných smernicou 93/13/EHS (III. ÚS 324/2021-49).“ Spomínané zjednocujúce stanovisko nie je použiteľné len vo vzťahu k platobným rozkazom vydaným za účinnosti Civilného sporového poriadku či podľa zákona č. 307/2016 Z. z. o upomínanom konaní, ale aj vo vzťahu k platobným rozkazom vydaným za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, čo vyplýva z rozhodovacej činnosti Ústavného súdu SR (viď. nález sp. zn. III. ÚS 166/2023 z 07. 09. 2023, nález sp. zn. III. ÚS 369/2023 z 18. 08. 2023 či nález sp. zn. III. ÚS 193/2023 z 13. 07. 2023) a predovšetkým i zo samotného rozsudku súdneho dvora C-448/17, kde predmetom prieskumu bol platobný rozkaz vydaný dňa 24. 08. 2012, teda za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku.

14. Hoci teda oprávnený namietal postup exekučného súdu, môže sťažnostný súd len uviesť, že argumentácii oprávneného rozumie. Exekučný súd však musí postupovať v súlade s platnou právnou úpravou, ako aj v súlade so zjednocujúcim stanoviskom Ústavného súdu SR prijatým pod sp. zn. Plz. ÚS 1/2022 a v neposlednom rade aj v súlade s judikatúrou Súdneho dvora EÚ. V tomto smere možno pripomenúť nález vo veci sp. zn. I. ÚS 462/2022, kde Ústavný súd SR konštatoval porušenie práva na spravodlivý proces v prípade, ak súd neaplikuje rozsudok Súdneho dvora priliehavý na prejednávanú vec. Ústavný súd SR vo svojich rozhodnutiach tiež zdôrazňuje, že povinnosťou slovenského vnútroštátneho súdu, ktorá je inkorporovaná aj v základnom práve na súdnu ochranu, nie je len ústavne konformná, ale aj eurokonformná interpretácia zákonov (m. m. III. ÚS 666/2016, ZNaU 50/2016). Za určitých okolností teda slovenské orgány aplikujúce právo (aj súdy) musia skúmať nielen

vôľu zákonodarcu, ale aj vôľu úniijného tvorca zodpovedajúcej právnej regulácie, ktorá je z hľadiska právnej relevancie úpravy správania subjektov práva v právnych vzťahoch postavená na roveň, a dokonca niekedy aj nad vôľu zákonodarcu. V tomto smere je preto nevyhnutné poukázať na to, že Súdny dvor EÚ judikoval, že vykonanie ex offo kontroly relevantných zmluvných podmienok nie je o možnosti, ale o povinnosti: „Úloha, ktorú v konkrétnej oblasti vnútroštátnemu súdu udeľuje právo Spoločenstva, preto nie je vymedzená len možnosťou vysloviť sa k prípadnej nekalej povahe zmluvnej podmienky, ale zahŕňa taktiež povinnosť preskúmať ex offo túto otázku, pokiaľ je súd oboznámený s právnymi a skutkovými okolnosťami potrebnými na tento účel, vrátane prípadu“ (rozsudok C-243/08, A.:A.:H.:XXXX:XXX, bod 32). Súd má pritom tento cieľ naplniť s takou mierou procesnej ingerencie, ktorá je typická pre ochranu verejného poriadku (porov. uznesenie C-76/10, A.:A.:H.:XXXX:XXX, bod 50), a to bez ohľadu na zastupovanie spotrebiteľa advokátom (porov. rozsudok C-497/13, A.:A.:H.:XXXX:XXX, bod 47). Súdny dvor EÚ taktiež prijal záver, že ex offo prieskum neprijateľnosti zmluvných podmienok sa má vykonať aj v konaniach vymáhacej povahy, napr. v insolvenčnom konaní (rozsudok C-377/14, A.:A.:H.:XXXX:XXX) či v exekučnom konaní (C-448/17, A.:A.:H.:XXXX:XXX).

15. Práve zjednocujúce stanovisko Ústavného súdu SR, týkajúce sa exekučného konania, vychádza z rozsudku Súdneho dvora EÚ C-448/17, kde Súdny dvor judikoval, že „Smernica 93/13 sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ako je právna úprava dotknutá vo veci samej, ktorá, napriek tomu, že v štádiu vydania platobného rozkazu proti spotrebiteľovi stanovuje preskúmanie nekalej povahy podmienok uvedených v zmluve uzatvorenej medzi podnikateľom a spotrebiteľom, na jednej strane priznáva právomoc vydať tento platobný rozkaz súdnemu úradníkovi, ktorý nemá postavenie sudcu, a na druhej strane stanovuje pätnásťdňovú lehotu na podanie odporu a vyžaduje, aby bol tento odpor vecne odôvodnený, za predpokladu, že takéto ex offo preskúmanie nie je stanovené v štádiu výkonu uvedeného platobného rozkazu, čo musí preveriť vnútroštátny súd.“ Ak teda v štádiu vydávania platobného rozkazu vnútroštátna právna úprava priznáva právomoc súdnemu úradníkovi, ktorý nemá postavenie sudcu, pre zachovanie potrebného účinku smernice 93/13 je nutné umožniť preskúmanie neprítomnosti nekalých podmienok v dotknutej zmluve sudcom práve v štádiu výkonu platobného rozkazu. Sťažnostný súd má za to, že za prípadné pochybenie zákonodarcu, ktorý možnosť vydania platobného rozkazu zveril súdnemu úradníkovi, ako uviedol oprávnený, predsa nemožno sankcionovať povinného (spotrebiteľa) tým, že voči nemu bude vymáhaný nárok, ktorý je v zjavnom rozpore so zákonom. Vychádzajúc z uvedeného tak exekučný súd nemohol inak než vykonať hmotnoprávny prieskum predloženého exekučného titulu a v prípade, že detegoval neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá má vplyv na vymáhaný nárok, musel postupom v zmysle § 53 ods. 3 písm. e) Exekučného poriadku návrh na vykonanie exekúcie v dotknutej časti zamietnuť. Na uvedenom závere súčasne nič nemení ani skutočnosť, že v čase vydania exekučného titulu Občiansky súdny poriadok neupravoval povinnosť súdu ex offo skúmať existenciu neprijateľných zmluvných podmienok, pretože podstatným je, že túto povinnosť majú súdy zverenú toho času. Práve jedným z cieľov Smernice 93/13/EHS totiž je, aby členské štáty v záujme spotrebiteľov a subjektov hospodárskej súťaže zabezpečili existenciu primeraných a účinných prostriedkov, ktoré by zabránili uplatňovaniu nekalých podmienok v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľmi zo strany predajcov alebo dodávateľov. Súdom členských štátov Únie tak bolo k naplneniu tohto cieľa zverené oprávnenie skúmať povahu neprijateľných podmienok v spotrebiteľských zmluvách z úradnej moci. Z judikatúry Súdneho dvora [napr. rozsudok vo veci C-168/05 z 25. októbra 2006 (Mostaza Claro)] možno zároveň abstrahovať požiadavku na zabezpečenie efektívnej ochrany spotrebiteľa, čoho nevyhnutným predpokladom je aktívny prístup k využívaniu spomínaného oprávnenia. Práve obsahom efektívnej ochrany spotrebiteľa musí byť aj „očistenie“ zmluvných vzťahov od neprijateľných zmluvných podmienok v zmluvách uzatvorených v čase, kedy náš právny poriadok neobsahoval takú právnu úpravu spotrebiteľských zmlúv, ako je to dnes, inak by dochádzalo k diskriminácii spotrebiteľov.

16. Vo vzťahu k úrokom z omeškania, v časti ktorých bol návrh na vykonanie exekúcie zamietnutý, sťažnostný súd ďalej poukazuje na to, že hoci Občiansky zákonník v čase podpisu zmluvy o úvere neobsahoval ešte takú právnu úpravu spotrebiteľských zmlúv, ako ju poznáme dnes. Treba uviesť, že u takej zmluvy ako je zmluva o úvere zo dňa 18. 11. 2004 (teda uzatvorenej v čase, kedy absentovala výslovná právna úprava zakotvujúca prednosť ustanovení vzťahujúcich sa na spotrebiteľské vzťahy pred ustanoveniami Obchodného zákonníka) súdna prax už v rámci rozhodovacej činnosti venovanej i výkladu pojmov „spotrebiteľský úver“ a „spotrebiteľská zmluva“ a vzájomnému pomeru takýchto pojmov uzavrela, že normy obchodného práva (keďže zmluva o úvere je absolútnym obchodom) sú použiteľnými len vtedy, ak neodporujú úprave majúcej tu z povahy vecí prednosť, teda úprave spotrebiteľských

vzťahov v Občianskom zákonníku, ďalších právnych predpisoch a predpisoch vydaných na ich vykonanie. Hoci teda v čase uzatvorenia dotknutej zmluvy o úvere právna úprava nevyklúčovala použitie Obchodného zákonníka, podľa ustálenej rozhodovacej praxe by v súčasnej dobe výlučná aplikácia Obchodného zákonníka znamenala spochybnenie režimu ochrany práv spotrebiteľa obsiahnutého v Občianskom zákonníku (§ 52 a nasl.) a v osobitných predpisoch na ochranu práv spotrebiteľa, ktoré sú voči Obchodnému zákonníku osobitnou prednostne použiteľnou právnou úpravou (*lex specialis*). Inak povedané, Obchodný zákonník sa môže uplatniť len tam, kde nenarazí na obmedzenia v spotrebiteľskej právnej úprave a vo vykonávacích predpisoch k nim; to musí platiť i v prípade posudzovania súladu zmluvy s normami spotrebiteľského práva. Keďže právny vzťah založený zmluvou o úvere zo dňa 18. 11. 2004 bol správne posúdený ako vzťah spotrebiteľský, vyššia súdna úradníčka ďalej správne postupovala v zmysle právnej úpravy zaručujúcej povinnému ako spotrebiteľovi ochranu jeho práv a v konečnom dôsledku tak v prejednávanej veci ohľadom sporného úroku z omeškania dala správne prednosť právnej úprave Občianskeho zákonníka pred právnou úpravou Obchodného zákonníka.

17. Vychádzajúc z vyššie uvedeného mal preto exekučný súd oprávnenie i povinnosť podrobiť zmluvu o úvere zo dňa 18. 11. 2004 prieskumu z pohľadu právnej úpravy zákona č. 634/1992 Zb., pričom § 23a ods. 2 zákona č. 634/1992 Zb. upravoval, že obsahom typovej zmluvy nesmú byť neprimerané podmienky alebo podmienky v rozpore s dobrými mravmi. Práve v dôsledku uvedeného sa potom vyššia súdna úradníčka správne zaoberala úrokmi z omeškania, ktoré boli v exekučnom titule priznané vo výške 0,25 % denne, pričom sťažnostný súd zdôrazňuje, že exekučný titul v tomto smere zjavne vychádzal z osobitného zmluvného dojednaní o výške úrokov z omeškania. Ak by totiž nejstovalo toto zmluvné dojednanie ohľadom výšky úrokov z omeškania, súd by pri vydaní platobného rozkazu musel priznať úroky z omeškania v ich zákonnej výške (tak, ako to vyplývalo napr. aj z § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka v znení účinnom v čase omeškania povinného). Tu treba ďalej doplniť, že prijateľnosť (ale tiež neprijateľnosť) konkrétnej zmluvnej podmienky a tak i jej platnosť (resp. neplatnosť) sa musí posudzovať vo vzťahu k príslušnému zmluvnému dojednaniu v podobe zadefinovanej dohodou účastníkov právneho vzťahu, čo inak povedané, znamená, že zmluvná podmienka stojí i padá len ako celok, a teda plnenie vyplývajúce z neprijateľnej zmluvnej podmienky nemožno moderovať. Každá zmluvná strana takto znáša riziko naformulovania príslušnej podmienky celkom určitým spôsobom; spotrebiteľ riziko, že pre prípad nie celkom uváženeho pristúpenia na určitú podmienku a následného neopodstatneného dovolania sa ním neprijateľnosti ho podmienka bude zaväzovať a dodávateľ naopak riziko, že podmienka majúca mu poslúžiť, neobstojí. Pokiaľ teda súd vysloví neprijateľnosť zmluvnej podmienky, táto je neplatná ako celok, v dôsledku čoho je súd v súlade s článkom 6 ods. 1 smernice 93/13 povinný vylúčiť uplatnenie nekalej zmluvnej podmienky tak, aby nebola záväzná pre spotrebiteľa. Vyššie uvedený záver podporuje napr. aj rozsudok Súdného dvora EÚ zo 14. júna 2012, *Banco Espanol de Crédito* (C-618/10, EU:C:2012:349), kde Súdny dvor konštatoval, že „v prípade, keď vnútroštátne súdy zistia existenciu nekalej podmienky, sú povinné iba neuplatniť takúto podmienku, aby nebola záväzná pre spotrebiteľa, nemôžu však zmeniť jej obsah. Zmluva, v ktorej je daná podmienka uvedená, totiž musí v zásade existovať ďalej bez akejkoľvek zmeny okrem odstránenia nekalých podmienok, pokiaľ je jej ďalšia existencia možná v súlade s pravidlami vnútroštátneho práva (bod 65).“ V *Rozsudku* z 26. marca 2019 (veľká komora), *Abanca Corporación Bancaria* (C-70/17 a C-179/17, EU:C:2019:250) Súdny dvor tiež uviedol, že „keď vnútroštátny súd konštatuje neplatnosť nekalej podmienky v zmluve uzatvorenej medzi podnikateľom a spotrebiteľom, článok 6 ods. 1 smernice 93/13 bráni vnútroštátnemu právnemu pravidlu, ktoré umožňuje, aby vnútroštátny súd doplnil túto zmluvu tak, že zmení obsah tejto podmienky. Keby teda vnútroštátny súd mohol meniť obsah nekalých podmienok, ktoré sú uvedené v takej zmluve, mohlo by sa tým ohroziť splnenie dlhodobého cieľa uvedeného v článku 7 smernice 93/13. Táto možnosť by prispela k odstráneniu odradzujúceho účinku voči podnikateľom; totižto tým, že by sa také nekalé podmienky voči spotrebiteľovi jednoducho neuplatnili, mohlo by to podnikateľov zvädzať k používaniu uvedených podmienok, keďže by vedeli, že aj keby sa malo rozhodnúť o ich neplatnosti, mohol by vnútroštátny súd zmluvu v nevyhnutnom rozsahu doplniť, takže by ich záujmy boli týmto spôsobom napriek tomu zabezpečené (body 53 a 54).“

18. Zároveň, exekučnému súdu nevyplýva zo žiadnej právnej normy povinnosť nahradiť nekalú zmluvnú podmienku zákonnou úpravou, naopak, aj Súdny dvor EÚ takúto možnosť pripúšťa len v situáciách, v ktorých by bol súd na základe neplatnosti nekalej podmienky nútený zrušiť zmluvu v celom rozsahu, čím by spotrebiteľa vystavil obzvlášť nepriaznivým dôsledkom, ktoré by ho penalizovali. Premietnutím uvedeného na prejednanú vec, tak má sťažnostný súd za to, že keďže neplatnosť dojednaní o úrokoch z omeškania nemala vplyv na platnosť samotnej zmluvy o úvere, nebolo

z uvedeného dôvodu namieste priznať zákonnú výšku úrokov z omeškania. V tomto smere, teda k otázke nahradenia neprijateľnej zmluvnej podmienky zákonným ustanovením, možno ešte podporne poukázať na Rozsudok z 21. januára 2015, Unicaja Banco a Caixabank (C-482/13, C-484/13, C-485/13 a C-487/13, EU:C:2015:21), kde Súdny dvor konštatoval, že „keď je sadzba úrokov z omeškania stanovená v zmluvnej podmienke zmluvy o hypotekárnom úvere vyššia, než je sadzba stanovená vnútroštátnym právom, a má byť podľa tohto práva znížená, táto okolnosť nemôže brániť vnútroštátnemu súdu, aby so zreteľom na smernicu 93/13 mohol okrem tohto opatrenia zníženia vyvodiť všetky dôsledky z prípadnej nekalej povahy zmluvnej podmienky, ktorá stanovuje túto sadzbu, prípadne aby túto podmienku aj zrušil (body 41 a 42).“

19. V nadväznosti na vyššie uvedené tak treba zopakovať, že účastníci občianskoprávných vzťahov si môžu vzájomné práva a povinnosti upraviť dohodou odchyľne od zákona, ak z povahy ustanovení zákona nevyplýva, že sa od neho nemožno odchyliť (§ 2 ods. 3 Občianskeho zákonníka). Súdna prax je jednotná v tom, že z povahy ustanovenia § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 Nariadenia Vlády SR č. 87/1995 Z. z. vyplýva, že kogentne je stanovená horná hranica úrokov z omeškania, ktorej prekročenie nie je prípustné. Inak povedané, dohoda o výške úrokov z omeškania je prípustná s tým, že ale nesmie byť prekročená zákonom stanovená horná hranica úrokov z omeškania. V prejednávanej veci tak vyššia súdna úradníčka správne posudzovala zmluvné dojednanie ohľadom úrokov z omeškania z pohľadu § 23a ods. 2 zákona č. 634/1992 Zb. a aj § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o úvere, a teda či toto zmluvné dojednanie nie je neprimeranou podmienkou, ktoré na škodu spotrebiteľa zakladá nápadný nepomer medzi právami a povinnosťami zmluvných strán, pričom treba konštatovať vecnú správnosť jej záveru, keď toto ustanovenie požaduje od povinného ako spotrebiteľa, aby zaplatil neprimerane vysokú sumu ako sankciu spojenú s omeškaním plnenia jeho záväzku. V tomto smere totiž sťažnostný súd poukazuje na to, že v danom prípade dojednaný úrok z omeškania predstavoval výšku 91,25 % ročne oproti zákonnému úroku z omeškania v sadzbe 8 % ročne (v zmysle v tom čase platnej právnej úpravy). Dojednaná výška úroku z omeškania tak bola v zjavnom rozpore s § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 Nariadenia Vlády SR č. 87/1995 Zb., ktoré kogentne stanovujú hornú hranicu úrokov z omeškania v občianskoprávných vzťahoch, ktorým spotrebiteľský vzťah jednoznačne je, pričom prekročenie tejto hranice nie je prípustné.

20. Sťažnostný súd tak má bez pochybností za to, že presah sadzby zmluvných úrokov z omeškania v spotrebiteľskej zmluve nad sadzbu ustanovenú predpismi občianskeho práva spôsobuje neprijateľnosť a neplatnosť takéhoto dojednania ako celku, v dôsledku čoho treba nesporne konštatovať vecnú správnosť napadnutého uznesenia vyššej súdnej úradníčky. Nehovoriac o tom, že dohoda účastníkov o výške úrokov z omeškania nad hornú hranicu stanovenú § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 Nariadenia Vlády SR č. 87/1995 Z. z. je neprípustná, a teda v rozpore so zákonom. Hoci zákon č. 634/1992 Zb. súčasne porušenie § 23a výslovne nesankcionoval neplatnosťou zmluvného dojednania, v čase uzatvorenia dotknutej zmluvy o úvere bol súčasťou Občianskeho zákonníka § 39, v zmysle ktorého je neplatný právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom. Zmluvné dojednanie o výške úrokov z omeškania tak možno vyhodnotiť ako neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá je neplatná podľa § 39 Občianskeho zákonníka z dôvodu, že svojím obsahom odporuje zákonu.

21. Hoci oprávnený s postupom exekučného súdu nesúhlasí, tento postup je reflexiou súčasnej úrovne ochrany spotrebiteľov v podmienkach Slovenskej republiky, ktorú od orgánov (súdov) Slovenskej republiky požaduje Európska únia v snahe podporiť záujmy spotrebiteľov a zabezpečiť vysokú úroveň ich ochrany, čo má prispieť k ochrane ich zdravia, bezpečnosti a hospodárskych záujmov, ako aj k podpore ich práva na informácie, osvetu a vytváranie združení na ochranu ich záujmov. Z právnych noriem Európskej únie možno abstrahovať princíp zvýšenej súdnej ochrany spotrebiteľa, pričom súdom členských štátov Únie bolo k naplneniu tohto cieľa zverené oprávnenie skúmať povahu neprijateľných podmienok v spotrebiteľských zmluvách z úradnej moci. Z judikatúry Súdneho dvora [napr. rozsudok vo veci C-168/05 z 25. októbra 2006 (Mostaza Claro)] možno zároveň abstrahovať požiadavku na zabezpečenie efektívnej ochrany spotrebiteľa, čoho nevyhnutným predpokladom je aktívny prístup k využívaniu spomínaného oprávnenia. Navyše, vyššie uvedený postup exekučného súdu bol v obdobnej veci už predmetom prieskumu Ústavného súdu SR, ktorý nálezom ÚS SR sp. zn. III. ÚS 23/2024 zo dňa 10. 04. 2024 nevyhovol ústavným sťažnostiam a vylúčil korekciu úroku z omeškania na zákonnú výšku, pokiaľ je právnym základom ich uplatnenia neprijateľná zmluvná podmienka tak, ako tomu bolo aj v prejednávanej veci.

22. Uvedenými úvahami tak sťažnostný súd dospel k záveru o nedôvodnosti sťažnosti oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 18Ek/636/2024 zo dňa 22. 05. 2024, a preto nemohol inak než podanú sťažnosť v celom rozsahu zamietnuť.

23. Keďže predmetom sťažnosti nebolo uznesenie, ktorým by sa konanie končilo a súčasne do vydania poverenia na vykonanie exekúcie je účastníkom konania len oprávnený (§ 35 ods. 1 Exekučného poriadku), a teda by nebolo medzi kým rozhodnúť o nároku na náhradu trov tohto konania, súd prvej inštancie o trovách sťažnostného konania nerozhodoval.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 2 CSP).

Dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora proti tomuto uzneseniu nie je prípustné (§ 202 ods. 4 Exekučného poriadku). (§